

KOLOZSVÁRI SZÍNHÁZI KÖZLÖNY.

Kolozsvártt, febr. 28. 1860.

NAPILAP.

88-ik szám.

Előfizetési ár:
(Február 16-tól, a szinidény végéig.)
Helyben hához hordva 2 frt. 30 kr.
Vidékre postán küldve 2 „ 50 „ osztr. ért.

Mindenemű hirdetések elfogadtnak: kétszer
hasábozott sorért 5 ujkr., ismétléseknél 3
ujkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 ujkr.

Hazatértek.

Elbeszélés Pataki Ferencztől.

(Vége.)

Igaz, már nyilatkozott is de Mari visszatartását.

Egy más férfiről is beszélnek, ki nem kapott volna kosarat, bizonyos Őri, — az emberek néha sokat beszélnek de a valót még se tudják. Ő is tett házassági ajánlatot, de hasonlólag vissza lön utasítva! és én nem tudom minek tulajdonítani e vonakodást, mint valami titkos hajlamnak egy más iránt

Mari ismét a szobába jöni látjuk, de ügyesen kikerülve Dalmári pillantásait, leül, mint egy bánkodó. Dalmári elmondja, hogy gróf Borsihoz van hiva falura, hol valószínűleg több hetekig fog mulatni. Mari elhalványult, midőn említé, hogy a grófnak szép leányai vannak. Mari mosolyt erőltetett, de nem sikerült. Dalmári távozott azon igérettel, hogy mielőtt elutozna még látogatást tesz.

Dalmári gyakori látogatása a nővéreknél magára voná az emberek figyelmét, nem volt vége hossza a gyanításoknak, csodálkoztak a miatt azok, kik nem ismerék Dalmári jellemét és gondolkozás módját, miszerént ő leendő élettársában hí jó nőt és nem czifra fényes hábot keresett.

Dalmári falura menetele után sokan tettek látogatást a nővéreknél, hogy valamit, megtud-

janak — de mivel minek se jöhettek nyomára azt mondák: miként hallották, hogy Dalmári veszi gróf Borsi Laurát.

Dalmári Frigyesné is meglátogatta Mariékat, hogy valami bizonyost tudhasson, mivel űlte a kíváncsiság valaminek nyomára jöhetni. Ha már egy hason állásu agg legény — szolt magába csakugyan házasságon töri fejét, legalább oly nőt vegyen, ki előkellő családból való, s őt is emelné, nagyon bosszantana ha a sógor kedve ellen házasodna. Mari hidegsége s az elbeszéltek közönyösön fogadása legkevésbé se elégitik ki a sógorné tudni vágyódását — bosszusan távozott.

Dalmári visszaérkezett. Látogatást tett.

A mint Mari meglátta, kissé zavarba jött, s maga magára haragudott gyengesége miatt, hogy pillanatra elveszíté maga feletti uralmát; végre sikerült visszanyernie kedély nyugalmát.

Berta kisasszony is szórakozott volt, de tudott színelni s így kezdé a társalgást. No mi jó hirt hoz Dalmári ur, mi sokat tudunk de had halljuk öntől.

„És mit tudnak kérdezé Dalmári.

„Hogy nőül veszi g. Borsi Laurát.

Mari mosolyra erőlteté ajkait, de nem sikerült.

„Laura kedves leány, de azért nem lesz nőm.

„De hát ki lesz a szerencsés?

„Még eddig senkinek se tettem igéretet szolt

Dalmári, de biztosítom, hogy mihelyt valakinek igéretet teszek, kegyednek hirtül adni el nem mulatom.

„No meg vagy már elégedve szolt Mari, szivét könnyebbülni érezvén.

Dalmári hirtelen Mari felé fordult s így szolt: még a régi idöböl tudom, hogy szeret a kisasszony sétálni, menjtünk ki a szabadba, ugye Berta kisasszony nem ellenzi.

„Hová gondol ön, az emberek már is sokat beszélnek felölünk szolt Berta.“

Hogy még több anyagot adjunk a beszédre. Ha Marival visszatérek, kegyeddel fogok kimenni, — hozzuk zavarba az embereket.

Berta, ki nem igen szokott mosolyogni, az illedék szabályainak megsértése miatt most nevetett, Mari is mosolygott s enyelgöen nyujta karját Dalmárinak.

A séta soká, igen soká tartott, annyira, hogy Berta 2 óráig várt az ebéddel.

Végre visszaérkeztek, Mari érdekes udvariassággal kért bocsánatot nővérétöl a késedelemért mondván, hisz ugy is első eset.

„És utolsó szolt Dalmári, azzal Mari kezét megcsókolván e szavakkal távozott: ezután csak beszédünk szerént.

A következö nap Mari Bertával a városba utaztak, azalatt ithon azon hir terjedett el, hogy Mari nem fog órákat adni.

Dalmári egy nagyszerü estélyre tett elköszületeket, hová hivatalosak voltak a vidék nevezetességei.

A nővérek is meg lönek hiva, s elfogadák a meghívást, és megjelentek, már öltözetük nagy figyelmet gerjesztett.

Az idősebb leány, drága ezüsttel kivarrott ruhába volt öltözve, Marin izletes köntös tündöklött, szép nyakán a legdrágább keleti gyöngy csüngött, hajfürtjeit egy gyémántokkal kirakott hajtű tartá össze.

Dalmári Frigyesné ő nga, ki a háziasszony szerepét vitte, hidegen fogadá a nővéreket, s két értelmü arca kifejezéssel sugá szomszédnéjának: most már bizonyos vagyok benne, hogy a sógor nem fog nőstülni, ért engem, mihez a szokott megjegyzést tevé: „köztünk maradjon.“

Még nagyobb figyelmet vont Dalmári magára, az által, hogy nem tánczolt, s mindig Marival mulatott.

Éjfélfelé vacsorára kéretett fel a társaság, s a házi asszony iszonyu bámulatára, a férje karját nyujta Marinak, s kikisérvén az asztal före ülteté. Dalmári Gyula mellette foglalt helyet, a közbámulás jelei mutatkoztak az arcokon. Az első tál étel már fogytán volt, midön Dalmári Frigyes poharat emelt Dalmári Gyula és neje Kelendi Gyula egészségéért.

A társaság vontatva viszhangzá a felköszöntést.

Ekkor Dalmári büszke önérzettel s örömtöl sugárzó arcczal nyilvánítá, hogy igen is Kelendi Marit, az egyetlen nőt, kit életében igazán szeretett, nőtül vevé. Szántszándékkal fogadá el Borsi gróf és mások meghívását, hogy próbára tegye érzelmét, a kísérteteket diadalmasan kiállotta, húsége rendithetlen szilárd maradt, Mari iránti érzelme nem változott. Feltárta keblét Mari előtt s a viszont szerelem édes vallomását csalá az ajkokra, s a szent húség fogadást, ki azt tetlegesen bé is bizonyítá, midön a kísértésekkel hasonlóan diadalmasan megküzdött; s később volt mint tanítóné keservesen keresni kenyerét, hogy sem szive legtisztább érzelmét az élet legdrágább kincsét, a szerelmet földi érdekekért feláldozza.

Helyeslö fejbillentések és hangok kísérek e szavakat.

„Hogy a dolgot mind ez ideig titkolám, az volt oka, folytatá felvilágosítását, hogy az ármányok s irigykedö rágalmak útját be akartam vágni, mert ity eszközök irányában nem vala fegyverem; aztán egy kis meglepetést is kívántam szerezni önöknek. Elölleges összebeszélés folytán D. falvára rándultunk, s az egyszerű falusi templomban fogadók a lelkész áldását.

Minden elégült volt e nyilatkozattal s az események folyamával. Vacsora után a vendégek távoztak.

Hat holnapja, hogy Dalmári megvált erdélyi uti társától, Mányaitól. Jöllehet ígérete szerént többször felkereste soraival, de nem kapott választ, már hinni kezdé, hogy valami baja van, mégis kötelességének tartá élete további történetéről, sorsának fordulataról tudósítani. Mindent megirt, s ígéré, hogy a következö nyáron nejevel együtt meglátogatja. Levelébe ismétlé, hogy az igazi boldogságot nem a táj szépsége teszi, s végül meghivá pusztai tanyájára, hogy szemével gyözödjék meg arról, miként valódi szü boldogság szintugy létezhet a pusztá rónaságon, mint a hegyek között. De mielőtt e levél rendeltetése helyére érkezett volna, egy fekete pécés levél érkezett Mányaitól, mely a szomorú csalódások s lélek-rázó fájdalmak egész történetét foglalá magában. Irá többek között: az élet örmvirágai elhervadtak rám nézve, haza tértemmel mindent megváltozva találtam, barátom megcsalt, kedvesem hűtlen lett, vagyonom elpusztított, a csapások terhét nem valék képes megbirni, s a lelki betegség egészségemre is befolyt . . . de éltek még szüleim, kik ápoltak s éber gonddal örködtek felettem, tehát nem voltam egészen elhagyatva, de mielőtt a javulásom örömeit élvezheték volna, elhaltak. A sorsom miatti aggodalom sietteté halálukat, ámbár eléggé meg voltak már érve a sirra. Ah kedves barátom! hányszor

érezem azolta szavaid igazságát: hogy a legre-
gényesebb tájék is elveszti érdekességét, ha nem
lakják azt emberek, kiket szeretünk, s a legsiva-
tagabb pusztá is paradicsommá válik, ha ottan
emberek laknak, kiknek szivek melegen dobog
érettünk." Erdély! hegyek völgyek gyönyörű ha-
zája, festők, költők képzett játékinak gyönyörű
tárgya, rám nézve pusztá és kietlen már. . . .

Dalmári nem olvashatá megindulás nélkül
e sorokat, szerencsétlen uti társa levelét, melyre

T Á R C Z A. HIRHARANG.

□ Petri Mária asszony a zenekör termé-
ben nem nagy, de valójában intelligens s szép
közönség előtt tartá meg első hangversenyét. Az
előadott ének-részeket egyenként a legsikerülteb-
beknek mondhatjuk, legnagyobb tetszésben ré-
szesült azonban az „Erdélyi emlék“ és a zára-
dék magánydala, Verdi „Traviata“ című dalmü-
véből. Paulai Kakas Mártonnak „Magyar divat“
című költeményét, olyan jól eltalált hang-
gal, annyi lelkesültséggel szavallá, hogy köz-
kivánatra ismételnie kellett. Follinus néhány esi-
nos magyar népdalt énekelt, vele is ismételtették.
Az ének-részeket színházunk ernyedetlen szor-
galmu fiatal karmestere Káldi Gyula kíséré
zongorán.

* A muzeumegylet igazgató válaszmánya f.
hó 25-én d. u. 5 órakor tartá első tudományos
ülését, a helybeli tanácsház nagy termében. A
szép számmal összegyűlt férfiak koszorujában
hölgyek képezték a virágokat. Az ülést elnök
gr. Mikó Imre ő nmlga nyitotta meg, egy szép
beszéddel, melyben az ülések célját, s tárgyait
alaposan fejtegeté. Végeztén Torma Károly egy
becses értekezést olvasott fel a romai műmarad-
ványokról Erdély északi felében, melyet saját
buvárlatai által felfedezett eddig ismeretlen ada-
tokkal tön érdekessé. Utána Gyulai Pállépett elő,
„Adalékok az erdélyi népköltészeti hagyományok
gyűjtéséhez“ című szép értekezéssel, melyben
több érdekes erdélyi népballadát ismertetett s a-
zoknak szépségét műértően taglalta. Az ily fel-
vasásos ülések ezután gyakoriak leszlesz — s a-
zokban az elnökségtől nyerendő jegyekkel nem-
tagok is megjelenhetnek.

Bel és külföldi vegyes hírek.

□ Prágában egy kereskedő kedvesének hű-
telenségét tapasztalván, elhatározta, hogy öngyil-
kossá lesz. Nagy mennyiségű kénsavanyt vett, s
azt megitta. Az élet oltó szer kevés percz múlva
működni kezdett, s a szerencsétlen nő ellenére
az orvosi segélynek, pár óra múlva meghalt.

azonnal válaszolt s meghívá házához őt reményt
nyujtván, hogy idő, hely s a barátrészvét jóté-
kony hatással lesznek a kedély boru eloszlatására
s a megbomlott lelki öszhang helyreállítására,
meggyőződven arról: hogy a valódi boldogság
alapja a szeretet, melynek éppen ugy hazája a
hegyek, mint a puszták világa, ha van ki viszá-
nozza azt, s a legjelentékenyebb tárgy is ked-
vessé válik előttünk, ha azt a szeretet szemüve-
gén vizsgáljuk. —

□ Somogy megyében Berzsényi Dániel
siremléke leleplezésére fényes előkészületek tör-
ténnek. Az ünnepély a niklai temetőben leend,
hol a költő hamvai nyugosznak.

□ A híres táncművész nő Taglioni e gyön-
géd szép szavak kíséretében küldé el arcképét
vetélytársa s barátnője Livry Emmának:
Feledtessen, de ön maga ne feled-
jen el engemet.

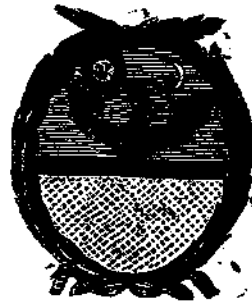
□ Madarász Győző egy új történeti tárgyú
testvényét küldé le a pesti képtártnak, ezen
kívül még egy másikon is dolgozik, melynek
tárgyául Báthori Erzsébetet választá. A genialis
fiatal művész nem sokára haza jön Párisból.

Színházi krónika.

Vasárnap, febr. 26. 1860. Szabó Józset a sze-
gedi színház igazgatójának első felléptéül „Vén
bakancsos és fia a huszár.“ Vig népszin-
mű 3 felv. Irta Szigeti József. Szabó József, mint
Friczi a lehető leghivebb képmását állitá elő a
megtestesült ügyetlenségnek, Szigeti után minden
esetre a legjobb Friczi, a kit még alkalmunk volt
e szinpadon láthatni. Gyulai mint Veres korcs-
máros a legeredetibb alakok egyike, közönségünk
ámbár nagyon sokszor látta már tőle e szerepet,
de mégis élvezettel nézi meg még most is, mert
Gyulai valahányszor adja, új életet tud belé ön-
teni. Komáromi Lajosnak a huszár szintén a jobb
népszinmű szerepei közé tartozik. Népdalai szé-
pen sikerültek. Vadász mint Sugár Mihály min-
den tekintetben elismerést érdemel. Schafhütl
Minka Lidi, Follinusné mint Ilon semmi ki-
válni valót nem hagytak fent. Végül nem hagy-
hatom említés nélkül a kis Turcsányit, ki
ámbár nem nagyobb, mint az ember két ökle,
mégis oly ügyesen tudja betölteni szerepét, hogy
közönségünk mindig zajosan tapsolja meg. Tudunk
mi bajuszas legényeket is a Havi szintár-
sulatánál, a kik nem bírnak annyi szinpadí
otthonossággal, mint a kis Turcsányi. Szor-
moru dolog, de igaz! A ház egészen megtelt.
Szabót többször hívták ki.

Felelős a szerkesztésért és kiadó HAVI MIHÁLY.

NEMZETI

SZÍNHÁZ.

F e l s ő b b

• engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, kedden, február 28-kán, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti

dalszintársaság által

adatik :

LECOUVREUR ADRIENNE.

Drama 5 felvonásban. Irta Scribe és Legouvé. Fordították Csepreghi Lajos és Egressy Béni.

S z e m é l y z e t :

Buillon herceg	Simonyi.	Jouvenot kisasszony	Bokorné.
Herczegné, neje	Bodorfiné.	Dangeville kisasszony	Cser Julia.
Maurice, szász gróf	Paulay.	Quinault ur	Palatkai.
Athenais, D'Aumont hercegnő	Sch. Minka.	Poisson	Felix.
Marquisné	Alajosné.	Ügyelő	Beczka.
Bárón	Baranyiné.	Inas	Rudolf.
Chaseuil Abbé	Komáromi.	Szobaleány	Majosházi Kl.
Lecouvreur Adrienne, a „Comedie francaise“ színház tagja	Polákoviczné.	Színházzsolga	Szilasi
Michonnet „a Comedie francaise“ színház rendezője	Gyulay.		

Színészek, színésznők. Történik Párisban 1730-ik évi Martius hóban.

Helyek ára: Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altiszi jegy 21 kr.
Karzat 18 kr. osztr. ért.

Holnap, szerdán, február 29-én 1860. BODORFI HENRIK jutalmául adatik:

B á j i t a l.

Opera 2. felvonásban. Donizettitől.

Kezdeté 7 órakor, vége 9-után.